

Poeternas arma klagesång.

Af Chronvall.

Melodi: "Der växte uti Hötälles kåra".

Poeter ingen lön bestås
uti vårt arma land, gu'nås.
För ingenting de måste sjunga,
blott för att rea gamla, unga.
I landsflykt mången drog till slut,
här hemma mången svultit ut.
Poeters antal mer aftager
och sången blir alltmera mager.

Hvem för ett land vill qvåda mer,
då lön man ej för mödan ser?
Slån lyrorna i krae och rop:
Vi dö af hunger allihopa.
Du otacksamma fosterbygd!
hvem skall besjunga då din dygd!
Och hvem skall högra känslor väcka,
se'n vi gjort strejk, som långt skall räcka.

En krona få vi för en sång,
hvarpå vi diktat dagen lång.
Med detta vi oss icke nöja,
vi priset må betydligt höja.
För Er naturen skall bli död,
se'n qvåfd är poesien glöd:
uti materien stelnar anden,
den frys' till is i vinterlanden.

Gjut in en fläkt af poesi
i nedtryckt själl — Snart glad och fri
den vaknar upp och skådar tingen
i bättre ljus på jorderingen.
Allt detta är poetens verk.
Hvad hafva vi för det? — o märk!
Ack, iugenting! Det är ju kusten!
Vi lefva få af luft och vatten.

Mång' bor i hus med marmor i;
husvillan ofta vandra vi.
Vi ha blott hvad Försynen skänker;
på oss det sällan någon tänker.
Men sången vår, den sjunges nog
i både koja, slott och skog.
Hvem sången diktat ingen känner,
men detta hafva vi, go' vänner'